

Katto pään päälle

Asunnottomien asuntokomitea on laskenut, että Suomessa on 11 000 ihmistä vailla kunnollista kotia. He asuvat roskapöntöissä, kovalevykopperoissa, veneiden alla ja pensaiden juurilla.

Rohkaisuksi ja kannustavaksi esimerkiksi näille onnettomille kerromme nyt pariskunnasta, joka sekin joutui pitkään asumaan milloin missäkin tilapäis-suojassa, mutta pääsi kuin pääsikin lopulta omaan kotiin.

Henkilömme — sanottakoon heitä vaikkapa Manuksi ja Telleksi — eivät suinkaan olleet itse syypäitä asuntotilanteeseensa. Manu ei ollut ryypännyt yhtään työpaikkaansa, ja Telle uurasti uskollisesti ja nurkumatta ilta-puhteet parsimustensa parissa. Vain joskus häivähti happamuus ja tympääntyneisyys hänen naamallaan, mutta seuraavana hetkenä se jo sai väistyä myötäelävän virkailmeen tieltä.

Manun ja Tellen asunto-ongelman synnä ei ollut myöskään holtiton perhe-elämä. Joskus vähän riidellä ripsautettiin, mutta ei sen äänekkäämmin kuin muisakaan perheissä. ”Senkin nuh-jake!”, saattoi temperamenttinen Telle joskus puuskahtaa kiukuspäissään, mutta Manu vain tuhahteli ja alkoi selittää niin sekavia ja mutkikkaita, että pianpa Tellelläkin oli taas suu vehnäsellä.

Edes lasten takia Manu ja Telle eivät häätöä saaneet, vaikka olivatkin lapsiperhe. Ainoan tyttären, Assin, koliikkikin meni ohi parissa kuukaudessa ja sittemmin tyttärestä kehittyi kaikin puolin siviä ihminen — mikä nyt otti koiran ja ekonomin, kun oli itsekin päässyt kouluja käymään äitimuorin parsimuksilla hankittujen ropojen turvin.

Ei, Manussa ja Tellessä itsessään ei tosiaankaan ollut mitään syytä asuntomurheisiin. Päinvastoin, he pikku hiljaa jopa pystyivät parantamaan asumistasoaan. Hellahuoneesta oli lähdetty liikkeelle, mutta oikein mukavaan kerrostaloasuntoon edetty kun oli säästävaisesti eletty.

Mutta sitten sattui kamalaa. Manu joutui yhtäkkiä vaihtamaan työpaikkaa. Saman tien kävi selväksi, että siinä on pakkomuutto edessä. Valtiovalta toteusi, että kun kerran on koulutusta vastaavaa työtä tarjolla, se on otettava vastaan, vaikka sitten joutuu kotinsa jättämään.

Periaatteessa Manulle olisi kuulunut uudessa työssä työsuhdekoti, mutta sattumoisin siinä asui työnantajan ikääntynyt isä, jota ei käynyt mieron tielle laittaminen. Korvikkeeksi tarjottiin kolkkoa linnaa, joka oli niin rauhattomalla paikalla kaupungin keskustassa, että yötä päivää piti vartiomiesten ympärillä käyskennellä.

Mutta mikäs siinä auttoi. Manu ja Telle pakkasivat vähäiset kimpsunsa ja kampsunsa, katsoivat haikeina muuttoauton lavalta viimeisen kerran entistä kotoansa ja siirtyivät työn perässä uudelle konnulle. Siellä he ovat joutuneet ontosti kaikuvis-sa nurkissa pyörimään siitä lähtien.

Vaan voi ihmettä. Työnantaja, joka niin julmasti oli pakottanut palkollisensa lähestulkoon parakkimajoitukseen, ei sittenkään ollut täysin sydämetön. Melkein kuin salaa se järjesti



suuren arkkitehtikilpailun Manun ja Tellen uuden kodin rakentamiseksi. Kilpailuun tuli yli 200 vastausta, ja niistäpä oli hyvä valita päältä parasta. Kustannuksissa ei säästely, lasia ja puuta ja graniittia riitti, metalli kimmelsi kuin kristallipallo.

— Ai kun tää on ihanan arava, eikun avara, kujersi Telle ihastuksissaan. — Nyt ei tule hätä käteen, siinä on yhdeksän vessaakin.

— Vaan entäs kun tulee se kymmenes, veisteli siihen lup-sakkaasti Manu, joka oli ollut nuoruudessaan kaukopartiomiehenä.

— Höh. Sänky ainakin pannaan tuohon, sano mitä sanot, sojotti Telle pohjapiirrustusta.

— Njaa, emmää ny oikee . . . Jos maar se tommotti kivilattial jotenkki klonksu. Vaa jos kuiteski on puust toi lattia, ni ei se sitte klonksu. Mitenkkähä tää juttu ny oikee on . . . alkoi Manu jahkata, mutta Telle tyrkkäsi häntä hellästi kylkeen ja supatti korvaan: — Älä sinä kuule aina selitä, ei se klonksu.